Visitaspreken i Narvik kirke 8. november 2026

Johannes 6,63-69

63 Det er Ånden som gjør levende, kjøttet duger ikke. De ordene jeg har talt
til dere, er ånd og liv. 64 Men det er noen av dere som ikke tror.» For Jesus
visste fra første stund hvem som ikke trodde, og hvem som skulle forråde
ham. 65 Og han la til: «Derfor sa jeg til dere: Ingen kan komme til meg uten
at det blir gitt ham av min Far.»

Peters bekjennelse

66 Etter dette trakk mange av disiplene seg unna og gikk ikke lenger omkring
sammen med ham. 67 Da spurte Jesus de tolv: «Vil også dere gå bort?»
68 Simon Peter svarte: «Herre, hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord,
69 og vi tror og vet at du er Guds Hellige.»

Vi møter Jesus på et tidspunkt hvor noe er i ferd med å skje. Mange har fulgt ham gjennom lang tid. De har hørt undervisningen hans. De har sett tegnene. De har vært vitne til at brød er blitt mangfoldiggjort og at mennesker er blitt hjulpet. De har latt seg begeistre. Men nå skjer det noe.

Vi hører at mange av disiplene reagerer på Jesu ord. De synes det han sier er vanskelig. De kjenner motstand. «Fra da av trakk mange av disiplene seg tilbake og gikk ikke lenger omkring med ham.», står det.

Vi legg merke til hvem det er som går bort. Det er ikke Jesu motstandere. Det er ikke fariseerne. Det er mennesker som faktisk har fulgt ham. De har vært en del av kretsen rundt ham. Likevel velger de å gå.

Jesus løper ikke etter dem. Han forsøker ikke å presse dem til å bli. Han organiserer ikke en kampanje for å få dem tilbake. Han lar dem gå.

Dette forteller oss noe viktig om Guds måte å møte mennesker på. Jesus inviterer, men han tvinger ikke. Han kaller, men han manipulerer ikke. Han åpner døren, men han drar ingen gjennom den. Jesus inviter samtidig som han er tydelig på hva han representerer. Man kan ikke bygge bro fra midten

av en elv – man velger side, så bygger man bro og ønsker å møte de som, bokstavelig talt, har et annet ståsted.

I vår tid kan vi av og til bli urolige når mennesker vender kirken ryggen eller ikke svarer på den invitasjonen som gis. Da er det viktig å huske at Jesus selv opplevde det samme. Han forkynte som ingen annen. Han viste kjærlighet som ingen annen. Han talte med en myndighet som ingen annen. Likevel var det mange som sa nei.

Det betyr ikke at innbydelsen var feil. Det betyr ikke at budskapet manglet kraft. Men det betyr at mennesker har fått frihet til å svare.

Gjennom denne visitasuken har jeg møtt mennesker i mange ulike sammenhenger. Jeg har møtt barn som har stilt spørsmål med den åpne nysgjerrigheten som bare barn har. Jeg har møtt ungdommer som forsøker å finne ut hvem de er og hvilken vei de skal gå. Jeg har møtt ansatte og frivillige som trofast tjener i menighetene. Jeg har møtt representanter for kommune og samfunnsliv. Jeg har møtt mennesker som står midt i krevende oppgaver, og mennesker som bærer på store drømmer for framtiden.

Midt i alle disse møtene blir jeg minnet om at kirkens oppdrag egentlig er enkelt. Vi er kalt til å peke på Kristus. Vi er kalt til å invitere mennesker inn i fellesskapet med ham. Det er ikke vår oppgave å skape troen. Den oppgaven har Gud tatt på seg selv.

Derfor begynner Jesus dagens tekst med disse ordene: «Det er Ånden som gjør levende, kjøttet duger ikke. De ordene jeg har talt til dere, er ånd og liv.» Her blir vi minnet om at tro ikke er et menneskelig prosjekt. Troen springer ikke ut av vår egen styrke. Troen kommer ikke fordi vi er religiøst flinke. Troen oppstår ikke fordi vi har større innsikt enn andre mennesker. Tro er først og fremst et verk av Den hellige ånd.

Troen hviler på noe utenfor oss selv. Den hviler på Guds ord og Guds løfter. Det er derfor Peters svar står som selve høydepunktet i teksten. Jesus vender seg mot de tolv og spør: «Vil også dere gå bort?» Spørsmålet er like aktuelt nå som den gang. Det stilles til hvert menneske og hver generasjon: Hva gjør vi når vi møter noe hos Jesus som utfordrer oss? Hva gjør vi når troen ikke blir enkel? Hva gjør vi når vi ikke forstår alt?

Da svarer Peter med ord som kirken aldri blir ferdig med, de ordene vi kaller Peters bekjennelse: «Herre, hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord, og vi tror og vet at du er Guds Hellige.» Det vakre med dette svaret er at Peter ikke peker på seg selv. Han sier ikke at de er blitt sterkere enn de andre. Han sier ikke at de er klokere enn de andre. Han sier ikke engang at de forstår mer enn de andre. Han peker på Jesus. «Hvem skal vi gå til?» Det er som om Peter sier: Vi har kanskje mange spørsmål. Vi forstår kanskje ikke alt. Men én ting vet vi. Vi finner ikke det vi trenger noe annet sted.

Og dette er troens vesen. Tro er ikke å ha alle svar. Tro er å vite hvor man skal gå med sine spørsmål. Tro er ikke først og fremst å være sterk. Tro er å holde seg til den som er sterk. Tro er ikke å stole på seg selv. Tro er å stole på Kristus. Peter sier: «Vi tror og vet at du er Guds Hellige.» Det er dette troen bygger på. Ikke på oss selv, men på ham. Ikke på våre løfter til Gud, men på Guds løfter til oss.

Når et menneske spør om troen er sterk nok, blir evangeliets svar at spørsmålet egentlig handler om hvem troen er rettet mot. En svak tro på en sterk frelser er fortsatt en frelsende tro. Det er ikke troens størrelse som redder oss. Det er Kristus.

Under visitasen har vi også fått høre om forventningene knyttet til VM i alpint i 2029 og om utviklingen som skjer i byen og regionen. Narvik beskrives som et sted «for deg som vil bruke tiden på det som betyr noe». Det er et godt uttrykk.

For egentlig er det også et åndelig spørsmål. Hva er det som betyr noe? Hva er det som bærer et menneske når livet blir vanskelig? Hva er det som står igjen når prestasjoner, planer og prosjekter tar slutt?

I en by som forbereder seg på store begivenheter, er det godt å bli minnet om at det finnes noe som er større enn alle våre prosjekter. For det finnes et håp som rekker lenger enn alle våre horisonter.

Vi skal gjøre det Jesus gjorde. Vi skal invitere. Vi skal forkynne. Vi skal vitne. Vi skal åpne dørene. Vi skal dele evangeliet. Og så skal vi overlate resultatet til Gud. Noen vil si ja. Andre vil si nei. Slik var det også for Jesus. Men evangeliet skal fortsatt lyde. Innbydelsen skal fortsatt gis. Nåden skal fortsatt forkynnes.

For Kristus er fortsatt den samme. Og derfor får også vi i dag svare sammen med Peter: Herre, hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord. Vi tror og vet at du er Guds Hellige.

Ære være Faderen og Sønnen og Den hellige Ånd som var er og blir en sann Gud fra evighet og til evighet. Amen